

Pēc tam, kad mēs esam izdarījuši visu, ko varam

Elders Klaudio D. Ziviks
no Septiņdesmitajiem

Mēs kā Jēzus Kristus Baznīcas locekļi esam izvēlējušies nebūt parasti vīrieši un sievietes.

Esmu dzirdējis, ka neviens vēl nekad nav nomiris, uzstājoties vispārējā konferencē. Ja nu tas tomēr šodien notiek ar mani, es no sirds atvainojos.

Laikā, kad kalpoju obligātajā karadienestā Argentīnā, es lasīju grāmatu, kuras autoru es neatceros, bet kurš teica šādus vārdus:

„Es izvēlos nebūt parasts cilvēks; tās ir manas tiesības būt virs parastā, ja es to spēju.”

Būt virs parastā nozīmē būt veiksmīgam, unikālam un neatkārtojamam.

Šī frāze ir saglabājusies dziļi manā prātā un sirdī. Es vienmēr esmu uzskatījis un uzskatu, ka mēs kā Jēzus Kristus Baznīcas locekļi esam izvēlējušies nebūt parasti vīrieši un sievietes. Pēdējie vārdi „ja es to spēju” liek man domāt, ka nepietiek tikai ar kristībām un konfirmēšanu, mums ir jāpilda un jāciena saistības, kuras esam uzņēmušies pret To Kungu tajā nozīmīgajā dienā.

Lehijs mācīja savu dēlu Jēkabu, sakot:

„Tāpēc cilvēki ir brīvi miesā, un visas lietas ir dotas tiem, kuras ir noderīgas cilvēkiem. Un viņi var brīvi izvēlēties brīvību un mūžīgo dzīvi caur lielo visu cilvēku Starpnieku, vai izvēlēties gūstu un nāvi, saskaņā ar velna gūstu un varu; jo viņš tiecas, lai visi cilvēki varētu būt nelaimīgi līdzīgi viņam pašam” (2. Nefija 2:27).

Bez šaubām, tas, pēc kā mēs tiecamies, ir brīvība un mūžīgā dzīve. Mēs trīcam, iedomājoties vien par to, ka jāmirst un jātiek velna sagūstītiem.

Nefijs mums ir nepārprotami mācījis, ko mums vajadzētu darīt. Viņš teica: „Jo mēs zinām, ka tā ir Dieva labvēlība, ka mēs topam izglābti, pēc tam, kad mēs esam izdarījuši visu, ko varam” (2. Nefija 25: 23).

Es ticu, ka, lai izdarītu visu, ko varam, pirmkārt, mums ir jānožēlo grēki. Mēs nekad nespēsīm sasniegt mūsu dievišķo potenciālu, ja paliksim savos grēkos.

Esmu saglabājis atmiņas par manu kristību dienu, kad biju astoņus gadus vecs. Tās notika Linjera draudzē, pirmajā Baznīcas lūgšanu namā, kas tika uzcelts Dienvidamerikā. Pēc kristībām es kopā ar savu ģimeni atgriezos mājās, mans vecākais brālis, kā jau daudzas reizes iepriekš, sāka cīkstēties ar mani. Es iesaucos: „Neaiztiek mani! Es nevaru grēkot!” Dienām ritot uz priekšu, es sapratu, ka es nespēju būt tīrs no grēka visu manu atlikušo dzīvi.

Ir grūti izturēt ciešanas, kas rodas neatkarīgi no mums, bet īstas mocības dzīvē ir pārdzīvot mūsu pašu kļūdu un grēku sekas, ko esam sev uzlikuši.

Ir tikai viens līdzeklis, kā atbrīvot sevi no šīm ciešanām. Šis līdzeklis ir patiesa grēku nožēlošana. Esmu uzzinājis, ka, ja es spēju Tam Kungam sniegt salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu, jūtot dievišķas skumjas par saviem grēkiem, esot pazemīgs, nožēlojot savus pārkāpumus, tad Viņš caur Savu brīnumaino izpērkošo upuri var dzēst šos grēkus un nepieminēt vairs tos.

Argentīnas dzejnieks Hosē Hernandes savā slavenajā grāmatā *Martín Fierro* rakstīja:

*Daudz lietu cilvēks pazaudē,
un dažkārt tās no jauna rod,
taču mans pienākums ir jums teikt,
un labi, ja to prātā turat,
ja reiz zūd jūsu kaunu izjūta,
to neatgūt nekad vairs.*

(*La Vuelta de Martín Fierro*, 2. daļa no *Martín Fierro* [1879], 32. dziedājums; red., tulkojis C. E. Ward [1967], 493)

Ja mūsu grēku vai netaisnīgu rīcību rezultātā mēs nepiedzīvojam dievišķas sāpes, ir neiespējami palikt uz ceļa, kas ved līdz „neatkārtojamam cilvēkam”.

Vēl viens svarīgs princips, kas jāatceras, „darot visu, ko varam”, ir meklēt un attīstīt iespējas, kuras mums piedāvā dzīve saskaņā ar evaņģēliju, un apzināties, ka Tas Kungs ir devis mums visu, kas mums ir. Viņš ir atbildīgs par visu labo, kas ir mūsu dzīvē.

Vēl viena lieta, kam ir jāklūst par mūsu pastāvīgo atbildību, ir „darīt visu, ko varam”, lai dalītos laimes evaņģēlijā ar visu cilvēci.

Kādu laiku atpakaļ es saņēmu vēstuli no brāļa Rafaela Pereza Kisnerosa no Galīcijas, Spānijā, kurā bija stāstīts par viņa pievēršanos. Daļa no šīs vēstules vēstīja:

„Man nebija priekšstats par dzīves mērķi vai to, kas patiesībā ir ģimene. Kad es beidzot atļāvu misionāriem ienākt manā namā, es viņiem teicu: „Pastāstiet savu vēstījumu, bet es jūs brīdinu, ka nekas mani nepiespiedīs mainīt ticību.” Šajā pirmajā tikšanās reizē mani bērni un sieva uzmanīgi klausījās. Es jutos atdalīts no grupas. Jutos nobijies un nedomādams devos uz guļamistabu. Es aizvēru durvis un sāku lūgt no visas savas dvēseles dziļumiem, kā vēl nekad iepriekš nebiju lūdzis: „Tēvs, ja tas, ka šie jauni cilvēki ir Tavi mācekļi un ka viņi ir nākuši man palīdzēt, ir patiesība, lūdzu, palīdzi man to uzzināt.” Tajā pašā mirklī es sāku raudāt kā mazs bērns. Manas asaras bira aumaļām, un es jutu tādu laimi, kādu vēl nebiju piedzīvojis. Mani piepildīja prieka un laimes sajūtas, kas pārņēma manu dvēseli. Es sapratu, ka Dievs atbildēja uz manu lūgšanu.

Visa mana ģimene kristījās, un mums bija svētība tikt saistītiem Šveices Templī, kas mani padarīja par laimīgāko cilvēku pasaulē.”

Es domāju, ka šim stāstam vajadzētu mūs motivēt „darīt visu, ko varam”, lai dalītos svētībā par to prieku, kas nāk, dzīvojot saskaņā ar laimes evaņģēliju.

Pēdējais, ar ko es gribu dalīties, ir, ka mums vajadzētu „darīt visu, ko varam” līdz mūsu pārbaudījumu dienu beigām. Neapšaubāmi, mums ir dzīvi paraugi, piemēram, prezidents

Gordons B. Hinklijs un daudzi citi vīrieši un sievietes, kas turpina kalpot ticības pilni tādā vecumā, kas daudziem var šķist neiespējami.

Kad es kalpoju kā prezidents Spānijas Bilbao misijā, mani iespaidoja Baznīcas locekļu un misionāru, ar kuriem sastapos, apzinīgums, ar lielām spējām un mīlestību viņi virzīja šo darbu uz priekšu, tāpat kā to dara daudzi ticīgi Baznīcas locekļi citās pasaules malās. Es viņiem visiem paužu savu neviltotu cieņu un apbrīnu.

Tas Kungs ir teicis, ka Viņš „priecājas pagodināt tos, kas kalpo Man taisnībā un patiesībā līdz galam.

Liels būs viņu atalgojums un mūžīga būs viņu godība” (M&D 76:5-6).

Lai mūsu prātā un sirdīs vienmēr būtu Nefija vārdi:

„Pamosties, mana dvēsele! Nenīksti vairs grēkā. . . .

. . . Mana dvēsele priecāsies Tevī, mans Dievs, un manas glābšanas Klints!” (2. Nefija 4:28, 30).

Es pazemīgi lūdzu, lai Tas Kungs varētu mūs svētīt, dodot spēku „darīt visu, ko varam” uz šīs „virs parastā” takas, kuru esam uzvēlējušies un kura, es liecinu, ir patiesa. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.